

ת"פ 55752/02/16 - מדינת ישראל נגד שי יצחק - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

01 פברואר 2017

ת"פ 55752-02-16 מדינת ישראל נ' יצחק
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר ג'ורנו - נוכחת

נגד

הנאשם

שי יצחק - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד תום הלפרין (ממשרד עו"ד נס בן נתן) - נוכחת

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, **בשבעה עשר אישומים** שבמוקד שלהם עבירות רבות, אשר בוצעו בצוותא חדא, של התפרצות למוניות שונות בערים אשדוד, אשקלון וקריית גת, תוך כדי גרימת נזק למוניות, וגניבת רכוש מתוכן (בחלק מהמקרים). והכול במסגרת קשר שקשר הנאשם עם אדם נוסף, שותפו לביצוע העבירות.

בסך הכול, במשך תקופה של כשלושה שבועות, התפרץ הנאשם בצוותא חדא **לעשרים ושמונה מוניות שונות**, ובחלק מהמקרים גנב מהן, ביחד עם שותפו, רכוש וכסף מזומן. בסיכומם של דברים, עלה בידי הנאשם ושותפו לגנוב: כ- 10,000 ₪; 300 יורו; שישה טלפונים ניידים; חמישה מכשירי מירס; שני מכשירי ניווט; טבעת זהב; שלושה כרטיסי חיוב; מכונת גילוח; גז מדמיע; משקפי ראייה; שלושה רישיונות נהיגה; מסמכים שונים כגון חשבוניות מס וכרטיס קופת חולים; ועוד. כמו כן, הנאשם ושותפו רכשו דלק בשווי של 508 ₪ באמצעות שני כרטיסי חיוב שגנבו מאחת המוניות.

בגין מכלול מעשיו, הורשע הנאשם **בעשרים ושמונה עבירות של התפרצות לרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**", "**חוק העונשין**"); **בעשרים ושמונה עבירות של היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין; **בעשרים ואחת עבירות של גניבה מרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין; בעבירה אחת של **קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499 לחוק העונשין; בעבירה אחת של **שינוי זהות של רכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין; ובעבירה אחת של **הונאה בכרטיס חיוב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 17 לחוק כרטיס חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיס חיוב**") ו- 29 לחוק העונשין.

2. על מנת לקבל תמונה מדויקת יותר, להלן פירוט האישומים שבהם הורשע הנאשם, כפי המתואר בכתב האישום המתוקן:

· **באישום הראשון**, נטען כי עובר ליום 13.01.2016 קשר הנאשם קשר עם יעקב אקונין (להלן: "**השותף**") לפרוץ למוניות שונות, על מנת לגנוב מתוכן חפצים וכסף. על מנת לקדם את הקשר, הצטיידו השניים בפטישי חירום שבאמצעותם תכננו לנפץ את החלונות של המוניות, כפפות, וביגוד עם קפוצ'ונים על מנת לטשטש את דמותם ולהקשות על זיהויים.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירה של **קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499 לחוק העונשין.

עמוד 1

- **באישום השלישי**, נטען כי ביום 20.01.2016, בשעת לילה מוקדמת, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשדוד. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה מכשיר מירס.
- **באישום החמישי**, נטען כי ביום 27.01.2016, בשעת לילה, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשדוד. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה ₪ 100 אשר היו בתוך קופסת עודף שחורה.
- **באישום השישי**, נטען כי בהמשך לאישום החמישי ובאותו הלילה (27.01.2016), הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשדוד. אחד מהם שבר את אחד החלונות של המונית ונכנס לתוכה, אך לא מצא דבר לגנוב. לאחר מכן, השניים ניגשו למונית נוספת שחנתה באותו רחוב, אחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי של אותה מונית, נכנס לתוכה וגנב ₪ 200.
- במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413ד(א) ו- 29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין.
- **באישום התשיעי**, נטען כי ביום 30.01.2016, בשעת לילה, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשדוד. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה ₪ 2,700, דולר אמריקאי, 300 יורו, כרטיס חיוב של 'לאומי קארד' ורישיון נהיגה.
- **באישום העשירי**, נטען כי ביום 31.01.2016, בשעת לילה מוקדמת, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשקלון. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה טלפון נייד מסוג 'גלקסי' ומכשיר מירס.
- **באישום האחד עשר**, נטען כי בהמשך לאישום העשירי ובאותו הלילה (31.01.2016), הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשקלון. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה ₪ 40 ומכשיר מירס.
- **באישום השנים עשר**, נטען כי ביום 02.02.2016, בשעה 00:52 או בסמוך לכך, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשדוד. השניים שברו את שני החלונות הקדמיים של המונית, גרמו נזק למנגנון הדלת, נכנסו לתוך המונית וגנבו ממנה ₪ 100 ומשקפי ראייה.
- **באישום הארבעה עשר**, נטען כי ביום 04.02.2016, בשעת לילה מוקדמת, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשדוד. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה מכשיר מירס.
- **באישום השישה עשר**, נטען כי ביום 06.02.2016, בשעת לילה מוקדמת, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשקלון. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה מכשיר מירס ו- 250 ₪.
- **בכל אישום מהמפורטים לעיל, למעט האישום הראשון והשישי, הורשע הנאשם בעבירות של גניבה מרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413ד(א) ו- 29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין.
- **באישום השמונה עשר**, נטען כי ביום 06.02.2016, בשעת לילה, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשקלון. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה אך לא גנב ממנה דבר. לאחר מכן,

השניים ניגשו למונית נוספת שחנתה באותו רחוב. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של אותה מונית, נכנס לתוכה וגנב ממנה ₪ 200 וטלפון נייד מדגם "LG".

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413ד(א) ו- 29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 סיפא ו- 29 לחוק העונשין.

· **באישום התשעה עשר**, נטען כי בהמשך למתואר באישום השמונה עשר ובאותו הלילה (06.02.2016), הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשקלון, שברו את שני החלונות הקדמיים שלה, נכנסו לתוכה וגנבו ממנה ₪ 400 וחשבוניות מס. לאחר מכן, השניים ניגשו למונית נוספת שחנתה באותו הרחוב. אחד מהם שבר את אחד החלונות של אותה מונית, נכנס לתוכה וגנב ממנה ₪ 100.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413ד(א) ו- 29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 סיפא ו- 29 לחוק העונשין.

· **באישום העשרים ואחד**, נטען כי ביום 06.02.2016, בשעה 01:30 או בסמוך לכך, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר אשקלון. אחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי של המונית, נכנס לתוכה וגנב ממנה ₪ 120 ומכשיר GPS של 'Gettaxi'. בהמשך, השניים ניגשו למונית נוספת שחנתה באותו הרחוב. אחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי של אותה מונית ונכנס לתוכה, אך לא גנב ממנה דבר. לאחר מכן, השניים נסעו לרחוב אחר בעיר אשקלון וניגשו למונית שחנתה שם. אחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי של אותה מונית ונכנס לתוכה, אך לא גנב ממנה דבר.

בעודם פורצים למונית האחרונה, הבחינה בהם שכנה ודיווחה למשטרה. כאשר הנאשם ושותפו הבחינו בשכנה, הם נכנסו לרכב מדגם סוזוקי השייך לאחותו של הנאשם, ונמלטו מהמקום.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413ד(א) ו- 29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (3 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא (3 עבירות)**, לפי סעיפים 413 סיפא ו- 29 לחוק העונשין.

· **באישום העשרים ושניים**, נטען כי בהמשך לאישום העשרים ואחד ובאותו הלילה (06.02.2016), ועל אף שהשכנה ראתה אותם, כנטען באישום העשרים ואחד, החליטו הנאשם ושותפו לפרוץ לרכבים בעיר אחרת, ונסעו לקריית גת. שם, השניים ניגשו למונית ואחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי שלה, נכנס לתוכה וגנב ממנה ארנק ובו רישיון נהיגה, כרטיס קופת חולים ו- 10 ₪. לאחר מכן, השניים ניגשו למונית נוספת שחנתה באותו הרחוב. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של אותה מונית, נכנס לתוכה וגנב ממנה ₪ 1,100 ושני מכשירי טלפון ניידים.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413ד(א) ו- 29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 סיפא ו- 29 לחוק העונשין.

· **באישום העשרים ושלושה**, נטען כי בהמשך לאישום העשרים ושניים ובאותו הלילה (06.02.2016), הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר קריית גת. אחד מהם שבר את החלון "השמאלי ימני" [כך במקור] שלה, נכנס לתוכה וגנב ממנה ₪ 900. לאחר מכן, השניים המשיכו בנסיעה קצרה וניגשו למונית נוספת שחנתה ברחוב אחר, שהוא למעשה המשכו של הרחוב שבו חנתה המונית הראשונה. אחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי של המונית

הנוספת, נכנס לתוכה וגנב ממנה מכונת גילוח ומכשיר ניווט מדגם MIO. בהמשך, השניים ניגשו לשלוש מוניות נוספות אשר חנו באותו רחוב, כאשר בכל פעם אחד מהם שבר את אחד החלונות שלהן, נכנס לתוכן, אך לא גנב דבר. לבסוף, השניים ניגשו למונית נוספת, השישית במספר. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי שלה, נכנס לתוכה ונטל ממנה ארנק ובו כרטיס אשראי בנק הפועלים, כרטיס 'אמריקן אקספרס' רישיון נהיגה לאופנוע ים ו-2,500 ₪; טלפון נייד; טבעת זהב השייכת לנוסעת שבעליה של המונית מצא בתוכה; ו-200 ₪.

בהמשך למתואר לעיל, הנאשם ושותפו נסעו ברכב הסוּזוקי לתחנת דלק 'דור אלון' בעיר אשדוד, תוך שכיסו מבעוד מועד את לוחית הרישוי של הרכב באמצעות בגד, וזאת על מנת שלא ניתן יהיה לזהות את המספר. בנסיבות אלו, הנאשם יצא מהרכב, כאשר פניו רעולות, ואילו שותפו נותר לשבת בתוך הרכב. הנאשם תדלק באמצעות שני כרטיסי האשראי אשר גנבו את הרכב ושני מכלים נוספים, בשווי כולל של 508 ₪.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא (3 עבירות)**, לפי סעיפים 413ד(א) ו-29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (6 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין, **התפרצות לרכב, בצוותא חדא (6 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין, **הונאה בכרטיס חיוב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 ו-29 לחוק העונשין, **ושינוי זהות של רכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413ט ו-29 לחוק העונשין.

· **באישום העשרים וחמישה**, נטען כי ביום 13.02.2016, בשעת לילה מוקדמת, הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר קריית גת. אחד מהם שבר את החלון הימני-קדמי של המונית, נכנס לתוכה וגנב ממנה 200 ₪. לאחר מכן, השניים ניגשו למונית נוספת שחנתה באותו הרחוב. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי שלה, נכנס לתוכה וגנב ממנה כ-80 ₪.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413ד(א) ו-29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין, **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא (2 עבירות)**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין.

· **באישום העשרים ושישה**, נטען כי בהמשך לאישום העשרים וחמישה ובאותו הלילה (13.02.2016), הנאשם ושותפו הגיעו וניגשו למונית בעיר קריית גת. אחד מהם שבר את החלון השמאלי-קדמי של המונית, נכנס לתוכה ונטל ממנה 800 ₪, טלפון נייד מדגם "LG" השייך לנוסעת, גז מדמיע, שטר מנוילן של דולר שהתקבל מרב, 3 שטרות "רגילים" של דולר ושטר של לירה.

במסגרת אישום זה, הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה מרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413ד(א) ו-29 לחוק העונשין, **היזק במזיד לרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין **והתפרצות לרכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן.

4. **תסקיר שירות המבחן הראשון**, שהתקבל ביום 07.09.2016, נושא אופי חיובי, ובסופו המלצה להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, התחייבות להימנע מביצוע עבירה וצו מבחן.

מטעמים של צנעת הפרט לא אביא את כל המפורט בתסקיר, לבד מלציין כי הנאשם ביטא קבלת אחריות וצער על ביצוע העבירות וגילה תובנה של חומרת מעשיו והשלכותיהם. כמו כן, לנוכח הנכונות והמוטיבציה שהביע להיעזר בקשר טיפולי עם שירות המבחן, הלה שולב במסגרת הליך המעצר בקבוצה טיפולית ל"עצורי בית", לשם התמיד להגיע וגילה יחס אחראי ורציני להליך הטיפול. שירות המבחן התרשם כי אצל הנאשם ניכרת היכולת לנצל את משבר המעצר שחוה ואת ההליך המשפטי על מנת לפעול לקידומו ולהיתרם מהקשר הטיפולי.

בנוסף, שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים מופנמים ומגובשים בדעתו, ולאר ששקל את מכלול הנתונים הרלוונטיים, העריך כי קיים סיכון נמוך-בינוני להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום הרכוש. לצד אלה, צוין כי ההליך המשפטי והליך המעצר, שאותו חווה לראשונה, יחד עם השתלבותו בהליך הטיפול, מסייעים בהפחתה של רמת הסיכון למעורבות חוזרת בפלילים.

5. **בתסקיר שירות המבחן השני**, שהתקבל ביום 14.12.2016, נמסר כי הנאשם סיים את השתתפותו בקבוצה הטיפולית ביום 30.11.2016, בחלוף כחצי שנה מאז תחילתה. שירות המבחן חזר על התרשמותו בנוגע לרצינות שהפגין הנאשם בעת השתתפותו בקבוצה האמורה ובנוגע לכך שההליך הטיפולי סייע בהפחתת רמת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק (שאותה העריך כבינונית). לאחר שחזר ופירט את השיקולים ששקל, לכאן ולכאן, חזר שירות המבחן על המלצתו העונשית אשר הובאה בתסקיר הראשון.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה הפנתה לחומרת העבירות שביצע הנאשם, למספרן הרב ולעובדה שהנאשם הצטייד בכלים שונים על מנת לבצען ובביגוד שנועד לטשטש את זהותו. כן הפנתה המאשימה לסכומי הכסף שנגנבו בחלק מהמקרים ולנזק שנגרם למוניות. לטענתה, במקרה הנדון מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית ביותר, וזאת בין היתר בשים לב לעובדה שהעבירות בוצעו בצוותא חדא ולכך שהנאשם בחר להתפרץ למוניות שמשמשות את המתלוננים ככלי פרנסה, תוך שהאחרונים נאלצו להשביט את עבודתם על מנת לתקן.

באת כוח המאשימה הפנתה את בית המשפט לפסיקה שונה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אישום, ולאור ריבוי העבירות ונסיבות ביצוען, להשית על הנאשם עונש שלא יפחת משישה חודשי מאסר בפועל בגין כל אישום של התפרצות ועונש חמור אף יותר בגין האישום העשרים ושלושה. לבסוף, לאחר שהפנתה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ולאחר שהבהירה כי לנוכח התסקיר שהוגש, אין מקום לסטות ממתחמי העונש ההולמים, ובשים לב למדיניות הענישה, עתרה באת כוח המאשימה להשית על הנאשם 60 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס כספי משמעותי, פיצוי לכל קורבנות העבירה והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

יצוין כי במסגרת הראיות לעונש, הוגשו מטעם המאשימה תצלומים של חלק מהמוניות שנפרצו על ידי הנאשם, המתעדים את הנזק שנגרם.

7. מטעם ההגנה העידו שני עדים במסגרת הראיות לעונש. הראשונה, גב' ורד עדי, עובדת עם נוער בסיכון, עמדה על אופיו הטוב של הנאשם וסיפרה כי הלה מתנדב ומבצע פעילות של אוכל בקבוצות נוער, תוך שהוא מביא עמו ציוד על חשבוננו, וכי בני הנוער נקשרים אליו באופן מידי וסוגדים לו. עוד לדבריה, המעשים של הנאשם (המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן) אינם מאפיינים אותו והוא מתבייש בהם. העד השני, מר מני פרטוק, מעסיקו של הנאשם, סיפר כי האחרון עובד בחברתו מזה כשלושה חודשים. לדבריו, הוא זיהה אצל הנאשם שינוי חיובי והוא רואה בו עובד מסור ונאמן, שמדווח מיד על כל דבר שקלקל "ולא מעלים כלום".

8. במסגרת הטיעונים לעונש, ביקשה ההגנה לאבחן בין הפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה לבין עניינו של הנאשם, תוך שהפנתה לפסיקה מטעמה ועתרה לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. לגופם של דברים, בא כוח הנאשם עמד על כך שהנאשם הביא לחיסכון רב בזמן שיפוטי, בשים לב לרשימה הארוכה של עדי התביעה בכתב האישום המתוקן, ועל כך שדווקא הודאתו של הנאשם הביאה לפיצוחן של עבירות רבות, ושאלמלא הודאה זו לא היו נפתרות. כמו כן, ההגנה הפנתה לנתוני האישום של הנאשם, ובכלל זה לתרומתו לחברה, לגילו הצעיר, ולכך שהעבירות בוצעו במסגרת של "שובבות נעורים". הסנגור טען כי הנאשם התפכח מאז והפנה לתסקיר שירות המבחן אשר הוגש, ובייחוד להתרשמות של השירות לפיה ההליך הטיפולי צמצם את המסוכנות הנשקפת

מהנאשם.

לבסוף, לאחר שנטען כי המתחם בעניינם של "בגירים צעירים" עשוי להיות מקל יותר, ולאחר שבית המשפט הופנה לפסיקה רלוונטית בעניין, עתר בא כוח הנאשם לאמץ את המלצת שירות ולהסתפק בהשתת ענישה הכוללת רכיב של מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד פיצוי.

9. הנאשם שקיבל את "זכות המילה האחרונה", סיפר אודות הטראומה שחווה עקב מעצרו והפנה להודאתו במיוחד לו כבר בהזדמנות הראשונה, והביע צער על מעשיו. לדבריו, גם אביו נהג מונית והוא מתבייש במעשיו. עוד סיפר הנאשם, כי מגיל צעיר הוא עובד עם נוער בסיכון וכי אינו יודע כיצד נקלע לסיטואציה הזו. הלה מסר שהוא רוצה לסיים את עניינו ולצאת לדרך חדשה.

דין והכרעה

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 **פלונית נ' מדינת ישראל**, (18.04.2012); וע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. בשים לב לריבוי העבירות והאישומים, הרי שבטרם מעבר לבחינת מתחם העונש ההולם לגופו של עניין, שומה על בית המשפט להחליט אם לקבוע מתחם עונש הולם נפרד עבור כל אישום (או מספר אישומים) או שמא קביעת מתחם עונש אחד כולל בגין מכלול המעשים, היא הדרך הנכונה לילך בה במקרה הנדון. **בעניין זה, מצאתי כי יש לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים**, ואנמק.

12. בהתאם לדעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "**עניין ג'אבר**"), גדריו של "אירוע" ייקבעו בהתאם לניסיון החיים, כך שעבירות אשר יש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירוע אחד. ודוק, קשר הדוק בין עבירות ימצא, בדרך כלל, מקום בו אלו בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, אף אם הן נפרסו על פני פרק זמן שאיננו קצר. בע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015), עמד בית המשפט העליון על נסיבות עובדתיות שונות שיכולות לשמש כ"מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר שבין העבירות. בעניין זה, בית המשפט ישאל את עצמו, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ישנה שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; והאם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה. נקבע כי קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו, שאינן מהוות רשימה סגורה, יכול להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי המדובר באירוע אחד. בכל מקרה, על בית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה אם השקפה על העבירות כעל אירועים נפרדים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו.

עוד בעניין מבחן "הקשר הדוק", ראו ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל**, (29.12.2014); ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה ואח'**, (30.10.2014); וע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן ואח' נ' מדינת ישראל**, (07.05.2015).

כאן גם יצוין, כי בפסיקת בית המשפט העליון ישנה תמימות דעים שהמונח "אירוע" המצוי בסעיף 40ג לחוק העונשין הינו

רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב **בעניין ג'אבר**; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

13. ומן התם אל הכא, אף מבלי להתעלם מהעובדה כי העבירות נפרסו על פני פרק זמן של כחודש ימים, מצאתי כאמור כי יש לקבוע בגין מתחם עונש כולל אחד. הדברים אמרים בשים לב לעובדה כי הנאשם ביצע את כלל העבירות במסגרת קשר אחד שהוא קשר עם שותפו ובמסגרת תכנית עבריינית אחת. כך גם, כל העבירות בוצעו בשיטתיות ובשיטת פעולה זהה, כלפי רכבים בעלי ייעוד זהה, כאשר הנאשם או שותפו ניגשים בשעת לילה למונית חונה, שוברים את אחד החלונות שלה, נכנסים פנימה וגונבים רכוש או כסף, ככל שזה נמצא במונית. כך גם, פעמים רבות העבירות בוצעו בסמיכות של ממש בזמן ובמקום, ובכל מקרה בין עבירה לעבירה לא הפריד פרק זמן שעולה על שבוע ימים, לכל היותר.

בשים לב לנסיבות שתוארו לעיל, מקום בו מכלול העבירות בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, במסגרת אותו הקשר ותוך נקיטה בדפוס פעולה זהה, הרי שניסיון החיים והשכל הישר הביאוני למסקנה כי השקפה על כל מקרה של התפרצות או על כל אישום כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית במידה רבה ולא תשקף את סיפור המעשה כהווייתו.

עוד בעניין זה, מצאתי להביא את פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**, (17.03.2016), שם נקבע כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין שורה ארוכה של עבירות הונאה **אשר נפרסו על פני פרק זמן של למעלה מחמש שנים**, וזאת בין היתר **משיקולים מעשיים**, שכן, כדבריו של כב' השופט נ' סולברג, סיווג מעשיו של הנאשם כאירועים נפרדים היה מחייב את בית המשפט לקבוע למעלה משמונים מתחמי ענישה נפרדים, תוצאה שקשה להלום ואשר דורשת מטבע הדברים זמן שיפוטי ומשאבים רבים. והדברים נכונים גם לענייננו, מקום בו מדובר ב- 17 אישומים נפרדים ו- 28 נפגעי עבירה שונים.

ואכן, גם מקום בו מפריד בין העבירות פרק זמן ניכר, ניתן יהיה לקבוע מתחם עונש כולל אחד, והכול בשים לב לנסיבות שאפפו את ביצוען. לא בכדי, **בעניין מזרחי** אשר הובא לעיל, מצא בית המשפט העליון לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין שורה ארוכה של עבירות אשר ביצוען נפרס על פרק זמן של למעלה מחמש שנים. וכך גם במקרים לא מעטים שבהם הורשעו הנאשמים בסדרה של עבירות בקשר לרכב (פרק י"א, סימן ה' לחוק העונשין), אשר הפריד ביניהן פרק זמן לא מבוטל (לעיתים של חודשים), מצאו בתי המשפט לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול העבירות, וראו בעניין זה, לדוגמא, עפ"ג (מחוזי מרכז) 1517-12-16 **מויאל נ' מדינת ישראל**, (22.01.2017); עפ"ג (מחוזי מרכז) 22186-10-16 **דן שושנה נ' מדינת ישראל**, (10.01.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 67664-03-16 **מדינת ישראל נ' סלומאן הואשלה**, (01.11.2016).

ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקיק**, (26.12.2013)).

14. לבסוף, אציין כי אף אם אלך לשיטתה של המאשימה בעניין זה, עדיין חלק מהאישומים מייחסים לנאשם ביצוע עבירות בסמיכות ממשית של זמן, עוד באותו הלילה (ראו למשל, אישומים 6-5; 11-10; 16; 18-19; 21-23; 25-26). כך שלכל הפחות, היה מקום לקבוע מתחם עונש נפרד עבור קבוצות של אישומים אלו, ולא בגין כל אירוע ואירוע בנפרד. זאת ועוד, אף לא אוכל לקבל את עתירת המאשימה לקבוע בגין כל אישום של התפרצות לרכב מתחם עונש הנע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר (עמ' 15, שורות 7-8), וזאת מהסיבה הפשוטה שאין דין אישום שבמסגרתו מיוחסות לנאשם 6 התפרצויות לרכב כדין אישום שבמסגרתו מיוחסת לנאשם התפרצות אחת, ואין דין

אישום שבמסגרתו נטען כי הנאשם גנב 2,500 ₪ כדין אישום שבו נטען כי הנאשם לא גנב דבר. אשר על כן, אף אם הייתי מוצאת לנכון לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אישום, עדיין לא היה מקום לקבוע מתחם עונש זהה לכולם, אלא נדרש היה לאבחן בינם.

לאור כל האמור לעיל וכפי שציינתי זה מכבר, מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, וזאת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (ראו סעיף 40ג(א) לחוק העונשין), והכול כפי שיפורט להלן.

15. בעצם ביצוע המעשים בהם הורשע, ולצד הפגיעה הכלכלית בבעלי המוניות (או המחזיקים בהן), פגע הנאשם **בערכים חברתיים מוגנים** שעניינם שמירה לא רק על קניינו אלא גם על פרטיותו ותחושת ביטחונו של הפרט, כאשר לא ניתן להקל ראש בתחושת האימה, אוזלת היד, והפגיעה בביטחון האישי ובפרטיות אותן חשו נפגעי העבירות, עת גילו כי זר פרץ לרכבם, שבמקרה הנדון אף שימש כמקור הפרנסה שלהם, וחמד רכושם. בנוסף, מעבר לפגיעה בפרט שרכושו נגזל או ניזוק, המדובר בעבירות הגורמות לפגיעה קשה גם בכלכלת המדינה והציבור כולו, בדרך של ייקור פוליסות הביטוח של המוניות עקב ריבוי תביעות.

אל לה לחברה תקינה לאפשר פגיעה ברכושו של הפרט, ובזכותו לקניין, זכות שכפי הידוע אף הוכרה כחוקתית. בעניין זה, מצאתי לנכון להביא את דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בדנ"פ 2334/09 **פרי ואח' נ' מדינת ישראל**, (23.05.2011):

"האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה. אכן, 'הערך המוגן על ידי עבירת הגניבה הוא שמירת רכוש הזולת'".

והדברים אף נכונים ביתר שאת, עת מדובר בעבירות רכוש המבוצעות בקשר לרכב, ולא כל שכן רכב המשמש הלכה למעשה ככלי עבודה של בעליו. לנוכח תפוצתה הרחבה ושכיחותה של התופעה, נראה שלא בכדי בחר המחוקק לייחד סימן (תת-פרק) שלם בחוק העונשין אשר יעסוק בעבירות בקשר לרכב (סימן ה' בפרק י"א). כך, בדברי ההסבר לתיקון מס' 32 לחוק העונשין (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 32), התש"ן-1989, ה"ח 1959, 26), במסגרתו הוסף סימן זה, נכתב כי:

"כלי הרכב בהרבה מובנים דומה מאד לביתו של האדם. הוא משמש גם אמצעי תנועה וכלי עבודה להרבה מאד אנשים. במובנים רבים הרכב הוא שלוחת ביתו של הפרט".

16. בכל הנוגע לעבירה של הונאה בכרטיס חיוב (אישום עשרים ושלושה), הנאשם הביא לפגיעה כלכלית בבעליהם החוקיים של כרטיסי האשראי, בבתי העסק ובחברות האשראי עצמן. בעצם כך, פגע הנאשם במספר ערכים מוגנים, ובהם זכותו של האדם לקניין, היכולת לנהל חיי מסחר תקינים ובאמון הציבור בכרטיסי האשראי כאמצעי תשלום בטוח ואמין (ראו דבריו של כב' השופט א' לוי בע"פ 10786/04 **מדינת ישראל נ' שמואל**, (03.04.2006); ות"פ (מחוזי ירושלים) 1271/00 **מדינת ישראל נ' משה**, (17.05.2001)).

17. במקרה הנדון, בשים לב למספר העבירות שבוצעו, לכך שהנאשם בחר להתפרץ בצוואת חדא למוניות, אשר מטבע הדברים משמשות את בעליהן בעבודתם, לשוויו הכולל של הרכוש אשר נגנב, לנזק אשר נגרם למוניות שנפרצו, ולנוכח יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואשר יפורטו להלן, מצאתי כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, ככל שהדברים נוגעים לעבירות שנעברו בקשר לרכב, מצויה ברף הגבוה. אשר לעבירה שעניינה הונאה בכרטיס חיוב,

בשים לב, בין היתר לשווי הסכום ששולם באמצעות הכרטיסים שנגנבו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף שאיננו גבוה.

18. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לעובדה כי למעשיו של הנאשם קדם תכנון מוקדם, וזאת ניתן ללמוד מעצם הרשעתו בעבירה של קשירת קשר לפשע, הצטיידותו מבעוד מועד בכלים לצורך התפרצות למוניות ובביגוד מתאים כגון כפפות וחולצות עם קפוצ'ונים, שנועדו לטשטש את דמותו ולהקשות את זיהויו. כמו כן, הנאשם התפרץ למוניות בלבד, מה שחייבו לתור ברחבי העיר בחיפוש אחר מונית חונה, וגם בכך יש כדי ללמד במידה כזו או אחרת כי לביצוע העבירות קדם תכנון מוקדם מצדו. לעניין הצטיידותו בכלים ובביגוד מתאים לצורך ביצוע העבירות, אציין כי אמנם יש לשקול את הדברים לחומרה, אך מנגד לא ניתן לומר כי המדובר בכלים מתוחכמים (כגון כלים ממחשבים שנועדו לנטרול אזעקה או ביטול 'קודנים') ואף העבירות לא בוצעו בתחכום רב. כן לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה כי בחלק מהמקרים הסתייע הנאשם ברכב לצורך ביצוע העבירות (אישומים 21-23).

בנוסף, שקלתי את הנזק אשר נגרם למוניות שנפרצו, כפי שניתן ללמוד הן מכתב האישום המתוקן והן מהתמונות אשר הוגשו על ידי המאשימה (ת/2), כאשר הנאשם שבר בצוואת אחד בכל מונית שנפרצה, ובאחד המקרים אף גרם נזק למנגנון הדלת (אישום שנים עשר). עוד נתתי דעתי לשווי הרכוש והכסף המזומן אשר נגנב על ידי הנאשם ושותפו (בחלק מהאישומים 9, 22 ו-23) דובר באילפי שקלים שנגנבו, כאשר המדובר ברכוש רב הכולל טלפונים ניידים, מכשירי מירס, טבעת זהב, שני מכשירי ניווט ועוד, וכסף מזומן בסכום ניכר של 10,000 ₪ ו-300 יורו, בסך הכול. למעשה, הנאשם גנב מכל הבא ליד, פשוטו כמשמעו, ואף דברים שיש להניח שהם בעלי ערך סנטימנטלי עבור בעליהם, כגון שטר של דולר מנוילן שהתקבל מרב, וחפצים אשר לא נהיר אם יכולה לצמוח לו מהם טובת הנאה כלכלית כלשהי, כגון משקפי ראייה, רישיונות נהיגה, מכונת גילוח ושטר של לירה אחת. למעשה, אודות חמדנותו הרבה של הנאשם ניתן ללמוד, בין היתר, מהמעשים המיוחסים לו באישום עשרים ושלושה, ממנו עולה כי לאחר שפרץ באותו הלילה (06.02.2016) לשש עשרה מוניות שונות, עלה בידו לגנוב גם שני כרטיסי חיוב. הנאשם לא הסתפק ברכוש הרב שגנב ביחד עם שותפו באותו הלילה, אלא נסע לתחנת דלק כדי לתדלק את רכבו באמצעות כרטיסי האשראי הגנובים - ואולם, גם בכך לא היה לו די - והוא הגדיל לעשות ובאמצעות אותם כרטיסי חיוב גנובים אף מילא דלק בשני מכלים נוספים אשר היו ברכבו. רוצה לומר, הנאשם אינו מסתפק בכך שפרץ לשש עשרה מוניות בלילה אחד וגנב מהם רכוש רב, אלא הוא מבקש להגדיל את גודל הגזלה עוד ועוד, ואף מתדלק את רכבו באמצעות כרטיסי חיוב שגנב. לאחר שתדלק את הרכב, הנאשם לא מוותר על אף הזדמנות לקבל לידיו טובין נוספים ולגזול עוד מנפגע העבירה - וממלא דלק בשני מכלים נוספים אשר היו ברכבו.

בנוסף, במסגרת הנזק אשר נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אף יש להביא בחשבון את העובדה כי הלה התפרץ למוניות, שכאמור מטבע הדברים מהוות מקור פרנסה עבור בעליהן. ומכאן, מעבר לנזק שנגרם למוניות והרכוש שנגנב, הרי שיש להניח כי למתלוננים אף נגרם נזק נוסף שעניינו אבדן השתכרות במועדים שבהם נדרשו לתקן את הנזק שנגרם למוניות. לצד האמור יצוין, כי בהיעדר אינדיקציה ברורה לכך בכתב האישום המתוקן, בית המשפט לא ייטה להעניק לפרט זה משקל גבוה.

אשר לנזק הפוטנציאלי אשר עלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הרי שבית המשפט העליון עמד זה מכבר על הסכנה מפני "התפתחות אלימה" של עבירות רכוש, כאשר בעליו של הנכס שאליו מבקשים להתפרץ יכול להתקל בעבריו, מה שבתורו עלול להביא לעימות פיזי של ממש וכתוצאה מכך אף לפגיעה בגוף ובנפש, וכבר היו דברים מעולם (ראו למשל בש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל, (08.01.2010)), שם אמנם דובר בהליכי מעצר, תוך שכב' השופט י' עמית התייחס לעבירות של התפרצות לדירה וגניבת רכב, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחורי הדברים יפה גם לענייננו).

עוד נתתי דעתי לעובדה כי העבירות בוצעו בצוואת אחד. בהשוואה לעבירות שמבוצעות על ידי עבריין בודד, עבירות

המבוצעות בחבורה הינן בעלות סיכון גבוה יותר להתגשם, ומנגד סיכולן על ידי רשויות אכיפת החוק הוא בעל סיכוי נמוך יותר. משכך, הרי שעבירות אלו נתפסות כטומנות בחובן סיכון חברתי גבוה יותר (ראו בעניין זה ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, וההפניות שם). בהינתן האמור, יש לשקול נסיבה זו לחומרה. כאן גם יצוין, בכול הנוגע לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות, כי מכתב האישום המתוקן פעמים רבות לא ניתן ללמוד אם הוא היה זה שביצע את המעשה הפיזי של הפריצה והגניבה או שמא היה זה שותפו (אולם מכל מקום, נטען כי מעשים אלו בוצעו בצוותא חדא). כמו כן, לא נטען בפניי כי השותף השפיע על הנאשם לבצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן או שהנאשם "נגרר" אחריו. יתר על כן, הנאשם לא טען בפניי או בפני שירות המבחן כי ביצע את העבירות מתוך מצוקה כלכלית כלשהי או מכוח התמכרות לסם שאותה הוא ביקש לממן. ברי כי גם בנסיבות של מצוקה כלכלית או התמכרות לסם אין כדי להצדיק את ביצוע העבירות, אולם במקרה הנדון הדברים מקבלים משנה תוקף, כאשר ניתן ללמוד כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך בצע כסף גרידא. גם מה רבה הציניות שבעניין, כאשר מתסקיר שירות המבחן ומדבריו של הנאשם עולה כי אביו הוא עצמו עובד כנהג מונית.

כזכור, מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. אשר על כן, לצורך קביעת גדרי מתחם העונש ההולם יש לשקול את מספרן הרב של העבירות אשר ביצע הנאשם: שבעה עשר אישומים שונים, במסגרתם נטען כי התפרץ בצוותא חדא לעשרים ושמונה מוניות שונות, תוך גרימת נזק למוניות, כאשר בעשרים ואחד מקרים הוא אף גנב בצוותא חדא רכוש מתוך המוניות שנפרצו (באחד המקרים, הוא אף רכש דלק בשווי ₪ 508 באמצעות כרטיסי חיוב שגנב). למעשה, הנאשם ושותפו פעלו בעזרת מצח של ממש וללא מורא, כאשר התפרצו בהפרשים של לילות בודדים למספר רב של מוניות, פעמים רבות באותה העיר ואף באותו הרחוב, תוך שניתן להניח כי הטילו את חיתתם על נהגי מוניות רבים אשר שמעו אודות מכת הפריצות המשתוללת באזורם, והגבירו את הפגיעה בתחושת הביטחון שלהם. הנאשם ושותפו פעלו כמקצוענים של ממש, אשר אימצו לעצמם דפוס פעולה זהה, תמיד בחסות החשיכה, תוך שפעמים רבות עלה בידם לפרוץ למוניות רבות בלילה אחד, כפי שלמשל מתואר באישומים 16, 18-19 ו-21-23, שם נטען כי הנאשם התפרץ בצוותא חדא לשש עשרה (!) מוניות באותו הלילה (06.02.2016).

אודות היעדר המורא והדבקות של הנאשם במטרה העבריינית אף ניתן ללמוד ביתר שאת מהאמור באישומים 21-22, שם מתואר כי אף לאחר ששכנה הבחינה בו ובשותפו פורצים למונית ודיווחה למשטרה, השניים נמלטו מהמקום - אך לא חדלו ממעשיהם, אלא פשוט נסעו לעיר אחרת, שם פרצו לשמונה מוניות נוספות.

19. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, כאמור, רכבו של האדם משמש אותו למגוון שימושים, ואין לראות בו כאמצעי תחבורה גרידא, אלא כשלוחה של ביתו מבצרו (ולא כל שכן, כאשר עסקין במוניות המשמשות את בעליהן לצרכי פרנסה). כשם שאין לסבול התפרצות ופגיעה קניינית בביתו של האדם, כך גם בית המשפט יגלה אפס סובלנות וינהג ביד קשה כלפי החודרים והפוגעים ברכבו של הפרט (ראו למשל, ע"פ 8831/08 **מדינת ישראל נ' אלשחרה**, (30.06.2010); רע"פ 9992/06 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (07.11.2007); ורע"פ 1200/11 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, (14.02.2011)). על חומרתן היתרה של העבירות בהן הורשע הנאשם, אף יכולים להעיד גם העונשים אשר נקבעו בצדן. כך, בצד העבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב קבוע עונש מקסימאלי של שבע שנות מאסר; העונש המרבי בגין עבירה של היזק במזיד ברכב הוא חמש שנות מאסר; ולצד עבירת הגניבה מרכב קבוע עונש מרבי של שלוש שנות מאסר.

ואכן, מסקירת הפסיקה, עולה כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים באישום אחד של התפרצות לרכב וגניבה ממנו (אף ללא גרימת נזק לרכב), נקבעו בדרך כלל מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הינו מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול שירוצה בעבודות שירות. בעניין זה ראו רע"פ 4338/15 **פראג'י כהן נ' מדינת ישראל**, (23.06.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 64042-05-16 **איברהים אבו רחיל נ' מדינת ישראל**, (20.09.2016); ת"פ (שלום רמלה) 51619-03-14 **מדינת ישראל נ' מנטלוט**, (09.06.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 56919-03-14 **מדינת ישראל נ' שלודי**, (31.12.2014); ת"פ (שלום פתח תקווה) 6706-01-13 **מדינת ישראל נ' לוסין מגארי**, (10.11.2014). ברי

כי כאשר לעבירות אלה נלוות עבירות נוספות של הונאה בכרטיס חיוב, כי אז מתחמי הענישה עלולים להיות חמורים יותר, ובכל מקרה, מטבע הדברים, ברי כי מתחמי העונש ההולם בכל מקרה ומקרה משתנים בייחוד לנוכח שווי הרכוש שנגנב ויתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ואילו העונשים שמושתים תלויים בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

לפסיקתם של בתי המשפט במקרים של ריבוי עבירות, כמו במקרה הנדון, ראו, למשל עפ"ג (מחוזי מרכז) 1517-12-16 **מויאל נ' מדינת ישראל**, (22.01.2017), שם דובר בנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, אשר ביצע ביחד עם שותפו, במהלך כשלושה חודשים, שורה של עבירות התפרצות לכלי רכב, וזאת במסגרת שיטת פעולה דומה, במסגרתה נהגו לגנוב את תיקן של המתלוננות, בעיקר נשים מבוגרות, שסיימו זה עתה לבצע קניות במתחמי קניות שונים ותוך שהן מניחות אותו בקידמת הרכב בעוד שהן עצמן העמיסו את שקיות המצרכים לתא המטען. בחלק מהמקרים, כאשר השלל של הנאשם כלל גם כרטיסי אשראי, הלה ביצע ניסיון של משיכת כספים באמצעותם, ובחלק מהמקרים הניסיון אף צלח. בסך הכול, הורשע הנאשם בשש עבירות של התפרצות בצוותא חדא לרכב בכוונה לבצע גניבה, ארבע עבירות של גניבה מרכב בצוותא חדא, עבירה של גניבה בצוותא, עבירת גניבה, ארבע עבירות של ניסיון הונאה בכרטיס חיוב בצוותא, שתי עבירות של הונאה בכרטיס חיוב בצוותא ועבירה של גניבת כרטיס חיוב בצוותא.

בהסכמת הצדדים, נקבע מתחם עונש הולם כולל בגין מכלול המעשים, **שנע בין 22 ל- 48 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, קנס ופיצוי**. בית המשפט נתן את דעתו ל"שיקולי השיקום כבדי המשקל" אשר הוצגו בתסקיר שירות המבחן, ובשיקול מכלול האינטרסים מצא לנכון להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה, תוך חפיפה מלאה של המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם. בסופו של יום, בית המשפט השית על הנאשם **מאסר בפועל למשך 24 חודשים**, הורה על הפעלת שני מאסרים מותנים בחופף, מאסר מותנה, פיצוי בסכום כולל של 10,000 ₪ וקנס בסך 2,000 ₪ (לגזר הדין של שותפו של הנאשם, שם הושתו עליו **30 חודשי מאסר בפועל**, ראו עפ"ג (מחוזי מרכז) 22186-10-16 **דן שושנה נ' מדינת ישראל**, (10.01.2017)).

כן ראו ת"פ (שלום באר שבע) 67664-03-16 **מדינת ישראל נ' סלומאן הואשלה**, (01.11.2016), שם דובר בנאשם, צעיר ונעדר עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בשנים עשר אישומים, ובסך הכול בארבע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, תשע עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, עשר עבירות של גניבה מרכב, עשר עבירות של חבלה במזיד ברכב, שמונה עבירות של הסתייעות ברכב לעבור עבירה, שלוש עבירות של סיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב, סיוע לגניבה מרכב, פירוק חלקים מרכב והיזק לרכוש. בקצירת האומר, יצוין כי במהותם של דברים, הנאשם התפרץ בצוותא חדא עם אחרים או סייע להם להתפרץ לרכב ולגנוב ממנו, בדרך כלל, מערכות מולטימדיה ורכוש נוסף שנמצא, וזאת במספר הזדמנויות. בחלק ניכר מהאישומים, בוצעו העבירות תוך חבלה במזיד ברכב ועבירות נלוות נוספות.

בית המשפט מצא לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים, והעמידו על **18 חודשי מאסר ברף התחתון ו- 40 חודשי מאסר ברף העליון**. לבסוף, בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, היעדר עבר פלילי ויתר נסיבותיו האישיות, הושתו עליו **18 חודשי מאסר בפועל**, שני מאסרים מותנים, פיצוי בסך 500 ₪ לכל אחד מהמתלוננים וקנס בסך 4,000 ₪.

20. לבסוף אציין, כי לא התעלמתי מאסופות הפסיקה אשר הוגשו על ידי באי כוח הצדדים, ואכן היה בהן כדי להאיר את עיניו של בית המשפט, אולם זאת תוך הסתייגות מסוימת מאותם גזרי דין שניתנו לפני שנים רבות, עובר לתיקון 113 לחוק העונשין (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, (12.05.2015) ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו).

מכל מקום, בהחלט ניתן למצוא מצד אחד גזרי דין שבהם הושתו על הנאשמים עונשים כבדים וחמורים, ואילו מצד שני לא אחת מצאו בתי המשפט להקל עם הנאשמים שבפניהם ואף להימנע מהשתת עונש הכולל רכיב של מאסר (אם כי, לא ניתן למצוא בפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה מקרה שבו דובר במספר עבירות כה רב, כמו במקרה שבפניי). על כן, אין להיות מופתע כי המאשימה מציגה גזרי דין הנמצאים ברף המחמיר של מנעד הענישה ומנגד ההגנה מפנה את בית המשפט לפסיקה מקלה יותר. אלה הם פני הדברים וזאת מהסיבה הפשוטה **שהענישה היא לעולם אינדיוידואלית** וגם לאחר תיקון 113 כל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות.

21. בהתחשב בכל האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירות, ובכלל זה גם למספרן של העבירות, ולמדיניות הענישה הנוהגת, הריני לקבוע כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 40 ל- 65 חודשי מאסר, לצד ענישה כלכלית נלווית.**

ד. חריגה ממתחם העונש ההולם וגזירת העונש המתאים לנאשם

22. בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם, שומה עליו, כמצוות המחוקק בסעיף 40^א לחוק העונשין, להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

23. במסגרת זו ולקולא, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, לעובדה כי מאז ביצוע העבירות חלפה כשנה (הגם שלא מדובר בפרק זמן ארוך במיוחד) ולפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר מאחורי סורג וברח, וזאת בשים לב לגילו הצעיר. כן נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נמנה עם קבוצת הגיל של "הבגירים הצעירים". אם כי, כאן מצאתי לציין כי "בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם. כך גם, מצאתי להפנות בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 **אברהם אבטליין נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'ובראן להבהיר ולחדד את דבריו בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013) (שאליו הפנתה ההגנה), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

עוד ולקולא, שקלתי את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו, קיבל אחריות והביע צער, חרטה ובושה על מעשיו, והביא לחיסכון בזמן שיפוטי רב. לנסיבה אחרונה זו יש ליתן משקל לא מבוטל, וזאת בשים לב לכתב האישום המתוקן המכיל 17 אישומים ורשימה של כמעט 100 עדי תביעה. אשר לטענה לפיה אלמלא הודאתו של הנאשם, חלק ניכר מהאישומים כלל לא היו באים לאוויר העולם, הגם שזו אינה מופרכת ואף מתיישבת עם ניסיון החיים, הרי שעדיין היא נטענה בעלמא ולא הוכחה כדבעי (מה עוד שיש לזכור, כי גם שותפו של הנאשם הודה בביצוע בצוותא של כמעט כל העבירות שבהן הודה הנאשם). משכך, אין להעניק לכך משקל רב, אם בכלל. בעניין זה אף אתייחס לדעת הרוב בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 1508/16 **מכלוף מיקי אמסלם נ' מדינת ישראל**, (18.08.2016), אשר הוגש מטעם ההגנה, ואציין כי אכן שיתוף הפעולה של הנאשם שם עם רשויות החקירה, ומסירת ראיות על ידו וביוזמתו, על אף שידע כי אם לא יעשה כן תיתקל המדינה בקושי ראייתי עד כדי שהרשעתו תוטל בספק, היוו אחת מהנסיבות (לצד נסיבות ייחודיות נוספות) אשר הביאו את בית המשפט העליון (בדעת רוב) למסקנה כי יש מקום לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, תוך

הימנעות מהשתת ענישה הכוללת רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריא - ואולם, דובר שם בחריגה ממתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו הועמד על 12 חודשי מאסר (ולא 40 חודשי מאסר, כמו במקרה שבפניי). כך שהלכה למעשה, בית המשפט העליון חרג ממתחם העונש ההולם בשישה חודשים בלבד (ושוב יש להזכיר, כי ממילא במקרה הנדון ההגנה לא הביאה ולו בדל ראיה שיהיה בה כדי לתמוך בטענה האמורה).

עוד במסגרת זו, יצוין כי אמנם קשה ואף לא ניתן לקרוא ל-28 מקרי התפרצות למונית "מעידה חד פעמית", אך בהחלט ניתן לומר כי מכלול המעשים במקרה הנדון בוצע מתוך פרץ עברייני אחד (במסגרת קשר עברייני אחד), ולא במסגרת אורח חיים עברייני או דפוסים עברייניים מושרשים.

כן נתתי דעתי לתרומתו של הנאשם לחברה וליתר מאפייניו החיוביים, כפי שאלו נפרסו בפניי במסגרת הראיות לעונש, הטיעונים לעונש ובתסקיר שירות המבחן. אף לא נעלמה מעיני התקופה שבה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריא והתקופה שבה היה משוחרר בתנאים. ברי כי המעצר אינו בא בגדר עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתני, כשם שגם שירות המבחן התרשם, שהיה במעצר (ובהליך הפלילי בכלל) כדי להעביר לנאשם את המסר הנדרש ולצמצם את הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק גם בעתיד. לבסוף, הבאתי בחשבון גם את עיקרון האחידות בענישה, וזאת בשים לב לעובדה כי על שותפו של הנאשם הושת עונש של 24 חודשי מאסר בפועל. למעשה, הנאשם דומה מאוד בנתוניו האישיים לשותפו, וזאת מבחינת גיל, היעדר עבר פלילי, מאמצי שיקום, וכיוצא באלה. יחד עם זאת, יצוין כי מצאתי שעניינו של הנאשם שבפניי שונה מעניינו של שותפו, הגם שלא במידה רבה, וזאת לאור העובדה שהוא הורשע, בין היתר, בעשרים ושמונה עבירות של התפרצות לרכב ועשרים ושמונה עבירות של היזק במזיד לרכב, בעוד ששותפו הורשע בביצוען של עשרים ושש עבירות של התפרצות ועשרים ושש עבירות של היזק במזיד לרכב. שוני זה יקבל ביטוי מסוים בגזר הדין, וזאת בשים לב לכך שלמעט אבחנה זו, עניינו של הנאשם דומה, כאמור, במידה רבה לעניינו של שותפו, וזאת הן מבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והן מבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות.

24. על פניו, בכל המפורט לעיל היה כדי להביאני למסקנה שיש לגזור על הנאשם עונש שנמצא בתחתיתו של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לחרוג לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם.

כך, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הביע נכונות ומוטיבציה להיעזר בקשר טיפולי עם שירות המבחן, ושולב במסגרת הליך המעצר בקבוצה טיפולית ל"עצורי בית", והשתתף בה במשך חצי שנה. הנאשם התמיד להגיע למפגשים של הקבוצה וגילה יחס אחראי ורציני להליך הטיפול, שיתף בתכנים אישיים, זיהה מצבי סיכון, חיזק את גבולותיו הפנימיים ורכש כלים להתמודדות מיטיבה ומקדמת עם מצבי קושי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נתרם מהקשר הטיפולי, והחשוב מכול: כי היה בו כדי לסייע להפחית את רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם למעורבות חוזרת בפלילים.

25. להליך טיפולי זה, בייחוד לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, יינתן משקל משמעותי. אולם, ייאמר מיד כי לא שוכנעתי שיהיה בו כדי להביא לחריגה כה דרסטית ממתחם העונש ההולם, שכזכור הרף התחתון שלו הועמד על 40 חודשי מאסר, עד כדי הימנעות מהשתת עונש של מאסר מאחורי סורג ובריא.

בעניין זה יצוין, כי אכן שומה על בית המשפט להעניק לשיקול השיקום משקל נכבד, וכך גם יהיה במקרה הנדון. יחד עם זאת, שיקול זה איננו בבחינת חזות הכול, ולא בכדי בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק במסגרת תיקון 113, נקבע כי דווקא **עקרון ההלימה** הוא העיקרון המנחה בענישה. לאמור, המחוקק בחר ליתן משקל בכורה לשיקולי גמול דווקא (ראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1523/10 **פלונת נ' מדינת ישראל**, (18.04.2012); ע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014); ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013).

כן ראו, פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016), שם

דובר בנאשם שהורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הסגת גבול, גניבת רכב, מעשה פזיזות ורשלנות ונהיגה בזמן פסילה, והושתו עליו 8 חודשי מאסר (לצד הפעלת מאסר מותנה שחודשיים ממנו ירוצו במצטבר), וזאת חרף הליך שיקום משמעותי שעבר במסגרת קהילה טיפולית. בדחותו את בקשת רשות הערעור של הנאשם, ציין בית המשפט העליון כי הגם שיש לברך על התהליך השיקומי שעבר המבקש, אין בכך כדי להפחית מחומרת העבירות שבהן הורשע, ואף אם היה בכך כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (שהרף התחתון שלו הועמד על 24 חודשי מאסר), הרי שלא היה מקום כי תתפתח בליבו של הנאשם הציפייה כי יהיה בהליך השיקום כדי להביא בהכרח את בית המשפט להימנע מהשתתף מאסר מאחורי סורג ובריח. עוד ראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015).

26. לבסוף אציין, כי אף לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. אולם, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שי שמשון נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

ובמקרה הנדון, הראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדיניות הענישה במקרים מסוג זה. קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

27. לסיכום, בגזירת העונש המתאים לנאשם, הענקתי משקל נכבד לשיקול השיקום, שאף יהיה בו כדי להביא לחריגה ניכרת לקולא ממתחם העונש ההולם. עוד לזכותו של הנאשם, שקלתי את מכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, כפי שאלה נפרסו בהרחבה בגזר הדין. מנגד, הבאתי בחשבון את חומרת העבירות ואת ריבוי, ואת כל יתר השיקולים שפורטו בגזר הדין ושיש לזקוף לחובתו של הנאשם. העונש שיושת להלן על הנאשם, מהווה איזון בין מכלול השיקולים, כאמור.

28. לאור כל האמור, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 26 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (מיום 13.02.2016 עד 25.02.2016).

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 08.02.2017 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 200 ₪ לעדי תביעה 11, 6, 4, 5, 28, 10, 13, 24, 20, 19, 21, 35, 36, 33, 34, 30 ו- 31.

פיצוי בסך 400 ₪ לעדי תביעה 14, 15, 25, 16, 18 ו- 39.

פיצוי בסך 700 ₪ לעדי תביעה 32 ו- 29.

פיצוי בסך 1,000 ₪ לעד תביעה 40.

פיצוי בסך 1,250 ₪ לעדי תביעה 9 ולמתלונן 6 באישום 23.

כלל הפיצויים ישולמו מתוך ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, שמספרו: מ"ת 55711-02-16, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס יקוזז מסכום ההפקדה שהפקיד הנאשם קופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, שמספרו: מ"ת 55711-02-16, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

יתרת הפיקדון תושב לנאשם, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, במעמד הצדדים.